

τονιά, ἔφτειαξαν ἄλλο δρόμο πρὸς τὴ νέα εἴσοδο τῆς Κυθρέας, πρὸς τὴ Χρυσίδα, ἀγνώριστη ἔγινε πιά ἡ γειτονιά μου.

Πιάνω ἕνα-ἕνα τὰ σπίτια τῆς γειτονιάς καὶ δὲν βρίσκω κανένα. Ἐμεῖς πιά σκορπίσαμε, πάει πιά κι ὁ γείτονας μὲ τὸ ποδήλατό του κι ὁ ἄλλος μὲ τὴν παλιά ἐκεῖνη μοτοσυκλέτα, τώρα τὶς νύχτες στὴ Λευκωσία μουγκρίζουν οἱ μοτοσυκλέτες, μεγάλου κυβισμοῦ μοτοσυκλέτες, καὶ τὰ αὐτοκίνητα τῶν νεαρῶν, πού κάνουν ἀγῶνες ταχύτητας. Λυσσωδῶς. Καὶ σκέφτομαι, πὼς τόσα χρόνια δὲν μᾶς ἄγγιξε τίποτε, λὲς καὶ δὲν χάσαμε, ὅπως χάσαμε τὴ μισή μας πατρίδα. Λὲς καὶ δὲν ἀφήσαμε πίσω μας ἐρείπια καὶ χαλασμό καὶ θάνατο.

Γυρίζω, ἔτσι, στὰ τοπία τῆς μνήμης, στὸ μοτοσυκλετιστὴ ἐκεῖνο τῆς νύχτας, στὴν Κυθρέα γυρίζω, στὸ σπίτι μου γυρίζω, στὸ ἀνωῖ τοῦ σπιτιοῦ μου εἶμαι καὶ στὸ μπαλκόνι μας κι ἀκούω ὅλους ἐκείνους τοὺς ἦχους τῶν μηχανοκίνητων ὀχημάτων, μέχρι καὶ τὰ λαντρόβερς καὶ τὰ τεθωρακισμένα τῶν Ἀγγλῶν, πού δὲν ἔφυγαν ποτέ.

Στους γέροντες πρόσφυγες

της Πέτρου Ι. Πετρίδη

Μη φεύγετε.
 Ποιός θα μας οδηγήσει
 στα χωριά
 και τις πόλεις μας;
 Ποιός θα μπει
 στα σπίτια
 ν'ανοίξει τα παράθυρα
 στον ήλιο;
 Για όνομα του Θεού,
 μή φεύγετε.
 Σας έχουμε ανάγκη.
 Σας έχουμε
 απόλυτη ανάγκη.

Από την ποιητική συλλογή
 «Τις Νύχτες της Σιωπής»

Νέα Υόρκη 2000.